

Arrest

nr. 51 400 van 22 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. PAUWELS, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 januari 2009 en heeft zich op 27 januari 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 juni 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 oktober 2009 en 2 april 2010.

1.3. Op 9 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in 1371 (Afghaanse kalender, 21 maart 1992 – 20 maart 1993) in de wijk Arbabha van de stad Jalalabad, provincie Nangarhar. U ging tot de achtste graad naar school. Buiten de schooluren vervoerde u tegen betaling goederen in Jalalabad-stad met uw handkar. Op school leerde u S.(...) A.(...) kennen. Hij stelde u voor om samen fruit te vervoeren van het dorp Lukhey. In de maand jauza begon u voor S.(...) A.(...) te werken. Op een dag liet u een doos vallen en zag u dat er drugs in zaten. U stemde in op het aanbod van S.(...) A.(...) om tegen goede betaling drugs te blijven smokkelen. Na een maand met S.(...) A.(...) te hebben samengewerkt, nam hij u mee naar Peshawar. Daar bleek S.(...) A.(...) banden te hebben met de Taliban. U moest er instemmen met hun aanbod om met uw handkar vol explosieven een aanslag te plegen tegen een school. Terug in Jalalabad biechtte u alles op aan uw vader, die u thuis deed onderduiken. S.(...) A.(...) kwam vervolgens drie opeenvolgende dagen naar u informeren en bedreigde uw vader. Daarop besloot uw vader dat u Afghanistan moest verlaten. U verliet Jalalabad in de maand sarathan 1387 (22 juni – 22 juli 2008) en kwam op 26 januari 2009 in België aan. De volgende dag verklaarde u zich vluchteling.

Na uw aankomst in België nam u contact op met uw vader en vernam u dat uw vader en uw oom een klacht tegen S.(...) A.(...) hadden ingediend, waarop uw vader, moeder, broers en zus gekidnapt werden. Uw vader besloot daarop ook Afghanistan te verlaten. Van de rest van uw gezin is er geen spoor. Ook u werd door de politie gezocht.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, twee schoolrapporten, drie oproepingsbrieven, een klachtbrief en een internetartikel neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat er aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Allereerst dient er opgemerkt dat u er niet in slaagt een aannemelijk tijdsverloop in uw vluchtverhaal te leggen. Zo zegt u enerzijds dat u eind saur (22 april – 21 mei) door S.(...) A.(...) gevraagd werd om tot zijn fruithandel toe te treden, waarmee u in het begin van de volgende maand jauza (22 mei – 21 juni) effectief begon (CGVS 2/4/2010 p.4-5). U zou ongeveer een maand met S.(...) A.(...) actief geweest zijn en werkte op eind jauza (22 mei – 21 juni) een laatste keer met hem samen (CGVS 2/4/2010 p.8,5; CGVS 8/10/09 p.9). Anderzijds beweert u echter dat u reeds de dag na de examens, die volgens u op 15 jauza (5 juni) eindigen, naar Peshawar ging (CGVS 8/10/09 p.15; CGVS 2/4/2010 p.5). Ook is het opvallend dat u, in tegenstelling tot het tweede gehoor toen u beweerde dat u eind saur (21 april – 21 mei) gevraagd werd om in dienst te treden bij S.(...) A.(...), tijdens het eerste gehoor meent dat u na de tussentijdse examens, nog voor de lente, gevraagd werd door S.(...) A.(...) (CGVS 8/10/09 p.9; CGVS 2/4/2010 p.4-5). Dit alles is weinig coherent.

Tenslotte blijft u ook erg vaag over de duur van uw samenwerking met S.(...) A.(...). Hoelang u reeds met S.(...) A.(...) aan het werken was toen u ontdekte dat u naast fruit ook drugs vervoerde, weet u niet aan te geven (CGVS 2/4/2010 p.6). Ook weet u niet hoelang u vervolgens nog voor S.(...) A.(...) bewust drugs smokkelde (CGVS 2/4/2010 p.7). U kan zich ook niet herinneren hoelang u nog in Jalalabad verbleef na uw terugkeer uit Peshawar (CGVS 2/4/2010 p.5). Dat u essentiële gebeurtenissen in uw asielrelaas, namelijk uw samenwerking met Sher Ahmad en uw tocht naar Peshawar waar u in contact werd gebracht met de Taliban, slechts erg vaag of zelfs tegenstrijdig in de tijd en tegenover uw leefwereld weet te situeren, doet twifelen aan uw vluchtmotieven.

Naast uw vage en tegenstrijdige uitspraken over het tijdsverloop van uw samenwerking met S.(...) A.(...) stellen ook uw weinig overtuigende verklaringen omtrent uw motief om u met drugssmokkel in te laten het waarheidsgehalte van uw asielrelaas in vraag. U stelt immers enerzijds dat geldnood u dreef tot uw engagement in drugssmokkel. De financiële situatie van uw familie dwong u ertoe uw samenwerking met S.(...) A.(...) verder te zetten, zo zegt u (CGVS 2/4/2010 p.7; CGVS 8/10/09 p.11). Anderzijds dient opgemerkt dat deze nijpende geldnood niet uit uw verklaringen over de financiële situatie van uw familie blijkt. Zo zegt u meermaals dat de inkomsten van uw vader voldoende waren (CGVS 2/4/2010 p.3-4, CGVS 8/10/09 p.15). Bovendien is het erg merkwaardig dat, indien winstbejag uw drijfveer was om met S.(...) A.(...) in zee te gaan, u slechts zeer vage afspraken maakte met hem. Toen u instemde om de samenwerking verder te zetten, nadat u ontdekte dat u drugs smokkelde, zou u zelfs met geen woord over het financiële luik van de samenwerking gerept hebben (CGVS 2/4/2010 p.4,6). Indien u werkelijk uit geldnood voor S.(...) A.(...) begon te werken en u vervolgens opnieuw uit financiële overwegingen in gevaarlijkere en gans andere omstandigheden met een verderzetting

instemde, is het weinig geloofwaardig dat u zich volledig niet lijkt te interesseren in de vergoeding die uw werkgever u zou betalen. Dat u er niet in slaagt uw motieven om een illegale activiteit aan te vatten aannemelijk voor te stellen, doet ernstig twijfelen aan de activiteit, die aan de basis ligt van uw asielmotieven.

Voorts dient er ook gewezen op de spijt die u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal betuigt voor uw aandeel in de drugssmokkel. U gelooft dat het fout was van u om drugs te smokkelen. Hoewel u er herhaaldelijk naar gevraagd wordt, slaagt u er echter niet in te verwoorden waarom u uw deelname aan de drugssmokkel fout vindt (CGVS 8/10/09 p.11). Indien u zich werkelijk in een illegale activiteit engageerde die aanleiding gaf tot uw vlucht uit Afghanistan mag aangenomen worden dat u zou kunnen verduidelijken wat u al dan niet goed of fout vindt aan uw daden. Dat u hiertoe niet in staat bent, wijst erop dat uw asielrelaas weinig doorleefd is, hetgeen vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook uw beperkte kennis van de Afghaanse munteenheid schaadt indirect het geloof in uw asielmotieven. Dat u er niet in slaagt het u voorgelegde Afghaanse munt en briefje te herkennen, ondermijnt uw bewering dat u jarenlang met uw kar in Jalalabad geld trachtte te verdienen. Zoals u zelf ook aangeeft wordt in de stad Jalalabad van de Pakistaanse munt Qaldar gebruik gemaakt naast het Afghaanse geld (CGVS 8/10/09 p.5,6). Dat beide munteenheden naast elkaar gebruikt worden, kan echter niet verklaren waarom u (die jarenlang dagelijks tegen kleine vergoeding goederen vervoerde) het voorgelegde Afghaanse bankbiljet en munt niet herkent (CGVS 2/4/2010 p.4). Uw erg beperkte kennis van het Afghaanse geld ondersteunt allerm minst uw bewering dat u door het vervoeren van goederen met uw handkar geld verdiende, een activiteit die u in contact bracht met S.(...) A.(...) en via hem met de Taliban.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u uw asielmotieven niet aannemelijk weet voor te stellen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U bent afkomstig uit het district Jalalabad uit de provincie Nangarhar. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet

als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de antiregeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande appreciatie om te buigen. De taskara en schoolrapporten kunnen slechts dienen als indicatie voor uw identiteit en schoolcarrière, waaraan niet getwijfeld wordt. De oproepingsbrieven zijn allesbehalve specifiek in de reden voor de oproeping en lijken op het eenvoudig indienen van een klacht uitgevaardigd te worden. De klachtbrief is van de hand van uw oom en kan in het licht van bovenstaande opmerkingen geen waarde worden toegekend. Het neergelegde krantenartikel handelt over een bomaanslag in Jalalabad, zonder een bewijs te vormen voor uw persoonlijk asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van “art. 1 (a) 2 van de Conventie van Genève, 1° Protocol 1967 betreffende de status van vluchtelingen art. 1.2., art. 48/3 juncto 62 Vreemdelingenwet, schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet”, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn minderjarigheid bij de beoordeling van zijn verhaal, en de beleving van de tijd op die leeftijd niet altijd even bewust en accuraat gebeurt. Verzoeker vervolgt dat in zijn leefomgeving exacte data van geen enkel belang zijn en gelet op dit gegeven hij wel degelijk een coherent tijdsverloop heeft uitgelegd. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verscheidene motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Tot slot meent verzoeker dat het volkomen onbegrijpelijk is waarom aan de voorgelegde documenten geen waarde wordt gehecht, en de commissaris-generaal op arbitraire wijze tot zijn beslissing is gekomen zonder hierbij rekening te houden met alle elementen van de zaak. Omtrent de subsidiaire beschermingsstatus merkt verzoeker op dat hij als niet-begeleide minderjarige uit Jalalabad is gevlucht en hij geen weet heeft waar zijn familie zich bevindt vermits ze gekidnapt werden. Voor wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad verwijst verzoeker naar een recent rapport van UNHCR waaruit blijkt dat het conflict zich uitbreidt.

Bij aangetekend schrijven van 15 september 2010 laat verzoeker volgende documenten met eensluidende vertaling van het Pashtou naar het Nederlands geworden: “kopie briefomslag, kopie krantenartikel - Aankondiging (aankondiging 2 is niet van toepassing)” en een “kopie krantenartikel - Opsporingsbericht”.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij er niet in slaagt een aannemelijk tijdsverloop in zijn vluchtverhaal te leggen, hij ook erg vaag blijft over de duur van zijn samenwerking met S. A., hij weinig overtuigende verklaringen aflegt omtrent zijn motief om zich met drugssmokkel in te laten, er ook dient gewezen te worden op de spijt die hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal betuigt voor zijn aandeel in de drugssmokkel, zijn beperkte kennis van de Afghaanse munteenheid indirect het geloof schaadt in zijn asielmotieven en er actueel voor burgers in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. Na lezing van verzoekers verklaringen, zoals weergegeven in de gehoorverslagen en het verzoekschrift, concludeert de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden relaas.

2.4.1. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest het slachtoffer te zullen worden van de Taliban, door wie zijn familie werd ontvoerd, en hij tevens het risico loopt vervolgd te worden door de overheid die hem beschuldigd betrokken te zijn bij de bomaanslag op de moskee Hidga in Jalalabad. Verzoeker verklaarde op het ogenblik van de beweerde ontmoeting met S. A. minderjarig te zijn geweest. Hij was student aan het "Lycée Tayroubawai" waar hij in de 8ste klas zat samen met S. A. in het schooljaar 1387 (2008). Voor en soms na schooltijd zou verzoeker in Jalalabad-stad gewerkt hebben, hij vervoerde goederen met een karretje tegen betaling. S. A. zag verzoeker werken met zijn karretje en stelde hem voor: "*kom we gaan naar Khogyani*", "*we brengen fruit vandaar en verdienen meer geld*" (adm. doss. stuk 10, gehoor CGVS, p. 8). Verzoeker zou ongeveer een maand voor S. A. gewerkt hebben en hem verschillende keren naar Khogyani vergezeld hebben.

2.4.2. Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk in Jalalabad-stad gewerkt te hebben door goederen met een karretje tegen betaling te vervoeren. Immers, van de persoon die vanaf de leeftijd van 9 à 10 jaar tegen betaling goederen zou hebben vervoerd, kan verwacht worden dat hij zonder probleem correcte kennis heeft van de Afghaanse munt, de Afghani. Verzoekers verweer dat dit kan verklaard worden door het feit dat hij altijd met qaldar werkte, kan niet overtuigen. Zelfs al wordt in Jalalabad veelvuldig gewerkt met qaldar dan nog mag verwacht worden dat verzoeker, na zoveel jaar te hebben gewerkt, eveneens een correcte kennis heeft van de Afghani, de officiële munt van zijn land van herkomst.

2.4.3. Voorts leest de Raad omtrent het tijdstip waarop verzoeker met S. A. zou hebben gewerkt in het gehoorverslag van 8 oktober 2009 het volgende: "*Wanneer stelde hij voor om samen naar Khogyani te gaan? Hij had me zien werken met mijn handkarretje, kom bij mij werken dan verdien je meer geld. Wanneer zei hij dat? De juiste datum weet ik niet. Toen hij naar onze school kwam heeft hij me op een dag zien werken. Hij zei kom we werken samen. In welk seizoen gevraagd om samen te werken? Na het eerste examen, het was nog geen lente. [zeft iets onduidelijks over jauza] U zei iets over jauza, wat bedoeld u? Wanneer begint de lente in Afgh? Dat is toch jauza. Wanneer zijn de eerste examens op school? De maand weet ik niet meer. Het laatste examen weet ik wel. In welk seizoen zijn de eerste examens? 15 sambula begint de school, ik weet niet in welke maand het eerste examen was. In welk seizoen eerste examen? 15 sambula begint de school, vier maanden later is de eerste examen. In welk seizoen zijn de eerste examens? Als u de vraag niet begrijpt moet u het zeggen. Als u het antwoord niet weet mag u dat gewoon zo zeggen. Ik heb de vraag goed begrepen, 15 sambula begint het leerjaar, dan is eerste examen, dat eerste examen duurt ongeveer 15 dagen.(...)" (p. 9).*

Tijdens het tweede gehoor op 2 april 2010 verklaart verzoeker hieromtrent het volgende: "*Wanneer S.A. voor het eerst ontmoet? Ik heb na halfjaarlijks examen gezien op school. Nadien kwam hij af en toe naar mij om gedag te zeggen. Zo heb ik hem leren kennen. Zat hij in uw klas? Ja. Hoelang samen in klas gezeten? Na halfjaarlijks examen tot einde schooljaar. Daarna waren er de problemen en ben ik vertrokken. Hoelang samen in klas gezeten? 4 maanden en half. Wanneer samen met hem beginnen*

samenwerken? Jauza Specifieker? In jauza. Hij stelde me voor om samen te werken. We zouden fruit van Khogyani, een district naar Jalalabad brengen en verkopen. (...) Waren de eindejaarexamens al begonnen toen u met S.A. begon samen te werken? Eigenlijk wel, de examens moesten in die periode nog beginnen. Ze moesten nog beginnen, waren nog niet begonnen? Ik kan me heel goed herinneren dat het jauza was toen ik begon met hem samen te werken. Een of twee dagen waren voorbij gegaan van jauza en in jauza begonnen normaal gezien de examens. Heb ik goed begrepen dat er enkele dagen voorbij waren van jauza toe u met S.A. begon samen te werken? [noteert namen van de 12 maanden.] Ik heb het genoteerd om zelf te kunnen volgen. Jauza was al begonnen toen ik begon te werken. [Tolk meldt dat hij niet helemaal zeker is dat hij het goed begrepen heeft. Opnieuw gevraagd aan mijnheer] Einde saur toen hij me vroeg met hem samen te werken effectief in jauza begonnen. Toen u effectief met S.A. begon samen te werken waren de eindexamens toen al begonnen? Ja 1 jauza beginnen de eindexamens. (...) Hoelang bent u na het einde van samenwerking nog in jalalabad gebleven? Het was al Sarathan, ik zou niet weten welke dag van de maand. Nadat ik thuis was gekomen, nadien ben ik vertrokken. Hoelang nog in Jalalabad gebleven na terugkeer van Peshawar? Kan ik me niet precies herinneren. Ongeveer? Ik weet het niet.”.

De Raad stelt vast dat het op zijn minst merkwaardig is dat verzoeker niet precies kan aangeven wanneer het eerste examen zou zijn geweest van het schooljaar 1387 en hij moeite heeft met de maanden van het jaar, en deze zelfs moet opschrijven om zo zijn relaas te kunnen reconstrueren of situeren in de tijd, en dit terwijl verzoeker in de 8ste klas zat en les zou hebben gevolgd in het Dari. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker minderjarig was op het ogenblik van de beweerde feiten is de Raad van oordeel dat verzoeker ondubbelzinnig en precies zou moeten kunnen situeren wanneer hij samenwerkte met S. A., zonder dat daar 5 keer naar gevraagd moet worden zonder fatsoenlijk antwoord zoals in het eerste gehoor, en hoe lang hij na de samenwerking nog in Jalalabad zou hebben gebleven, vermits deze gebeurtenissen, indien ze op enige waarheid berusten, zo ingrijpend in het leven van verzoeker moeten zijn geweest dat dit in zijn geheugen gegrift zou zijn. Dat de beleving van de tijd op die leeftijd niet altijd even bewust en accuraat gebeurt, is niet ernstig vermits van een scholier kan verwacht worden dat hij wel degelijk weet wanneer de examens zijn, en derhalve zijn relaas kan situeren aan de hand van voor hem belangrijke periodes in het schooljaar. Deze vaststellingen leiden er toe dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Jalalabad werkte en dat hij een zekere S. A. zou hebben ontmoet door wie hij in de drugtrafiek verzeild geraakte. Overigens is het, gelet op de veiligheidssituatie in Jalalabad en Khogyani, niet aannemelijk dat verzoekers vader “het normaal” zou vinden dat verzoeker als minderjarige scholier er op uit trekt naar Khogyani en voor drie nachten in Peshawar verblijft zonder dat vooraf de familie of minstens zijn vader wordt ingelicht.

2.4.4. Eveneens dient te worden vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn relaas met betrekking tot de ontmoeting met de Taliban in Peshawar en zijn verplichting deel te nemen aan een aanslag. Zo is het niet geloofwaardig dat een “talib of mullah” in Peshawar aan een, voor hem, wildvreemde jongen de opdracht zal geven om een bom te plaatsen in Jalalabad en hem daarnaast nog verklapt dat S. A. voor hen reeds een aanslag heeft gepleegd en daarvoor werd betaald. Immers deze “talib of mullah” liep op dit ogenblik het risico dat verzoeker niet alleen alles zou opbiechten aan zijn vader maar daarnaast onmiddellijk de politie erbij zou halen en S. A. zou verlinken. Daarenboven legt verzoeker incoherente verklaringen af over deze beweerde gebeurtenis tijdens de verschillende gehoren. Zo verhaalt verzoeker zijn ontmoeting met de “talib of mullah” in Peshawar als volgt: “Wat gebeurde er in Peshawar? Toen we in Peshawar waren, was er een talib of mullah. Hij zei tegen mij, we gaan een bom plaatsen in uw handkar. Je krijgt van ons een plan, dan gaan we zeggen waar het naartoe gaat in welke wijk in Jalalabad. Daar moet je naartoe gaan, je moet gewoon dat plan volgen. Dat was het enige wat hij zei? Toen zei hij tegen mij je moet hier tekenen. Ik had schrik ging niet akkoord. Ik zei ik kan niet tekenen. Hij zei zet hier je vingerafdruk. Als je terug naar S.A. gaat, hij zal alles op een rijtje zetten, S.A. doet de rest. Was S.A. aanwezig bij dit gesprek bij mullah? Hij was ook in zelfde kamer maar bezig met andere mensen, aan het praten met andere mensen. (...) Er werd u niet gevraagd of u instemde met de aanslag? In het begin had hij het over Amerikanen en dat de Amerikanen naar ons land zijn gekomen dat tegen islam was en zo. Hij zei dat ik moest tekenen, ik durfde niet direct weigeren ik had schrik. Wat stond er op dat papier? (...) Heeft u gevraagd wat er op dat papier stond? Die mullah zei deze papieren gaan we naar onze overste sturen in J. en dan wordt je daar betaald. Een tijdje geleden was er een aanslag in het Nasrat Lyceum, S.A. zat achter die aanslag. Daarvoor heeft hij veel geld gekregen, jij zou ook zoveel geld krijgen. Hoeveel zou u krijgen? Hij zei we hebben S.A. 12 lakh betaald. (...)” (p. 12).

Tijdens het tweede gehoor stelt verzoeker eerst uitdrukkelijk dat S. A. zijn vingerafdruk heeft genomen toen ze naar Jalalabad terugkeerden en dat hij toen vertelde dat hij een aanslag had gepleegd (gehoor

II, p. 5) om dan later op de vraag waarom S. A. zijn vingerafdrukken had genomen te beweren dat een andere talib dit had gedaan en dat S. A. daarbij aanwezig was en bevestigt hij nogmaals dat S. A. zelf vertelde dat hij een aanslag had gepleegd (gehoor II, p. 8). Gelet op deze vaststellingen kan ook aan dit onderdeel van verzoekers relaas, dat in wezen de aanleiding zou zijn geweest van zijn vervolging en vertrek, geen geloof worden gehecht. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij en zijn familie door de Taliban wordt gezocht of geviséerd.

2.4.5. Waar verzoeker ter staving van zijn relaas dienaangaande oproepingsbrieven heeft ingediend, toegevoegd aan het administratief dossier, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing reeds op dat deze allesbehalve specifiek zijn in de reden voor de oproeping, zodat daaruit niet kan afgeleid worden dat verzoeker en zijn familie door de Taliban worden gezocht of dat verzoeker door de overheid wordt beschuldigd van een aanslag. Aan de klachtbrief van verzoekers oom kan in het licht van het ongeloofwaardig bevonden relaas geen enkele waarde worden toegekend. De op 15 september 2010 toegestuurde stukken, met name een "kopie briefomslag, kopie krantenartikel - Aankondiging (aankondiging 2 is niet van toepassing)" en een "kopie krantenartikel -Opsporingsbericht", kunnen niet in aanmerking worden genomen vermits het fotokopieën zijn die geen enkele garantie bieden op het vlak van de authenticiteit. Uit de voorgelegde stukken kan ook niet worden afgeleid dat verzoeker door de autoriteiten zou worden gezocht omwille van medeplichtigheid aan een aanslag. Overigens is het niet geloofwaardigheid dat S. A. drie keer naar het huis van verzoeker zou zijn gekomen en verzoekers vader zou hebben bedreigd en zijn vader wacht met een klacht in te dienen tot verzoeker vertrokken is. Redelijkverwacht kan verwacht worden dat verzoekers vader, het profiel van S. A. kennende, onmiddellijk actie zou hebben ondernomen teneinde zijn gezin te beschermen.

2.5. De Raad stelt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat omwille van de vastgestelde onwaarschijnlijkheden en incoherenties, het verzoekers asielrelaas in zijn geheel genomen aan geloofwaardigheid en aannemelijkheid ontbeert. In hoofde van verzoeker kan geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.6. Op 12 oktober 2010 laat de verwerende partij aan de Raad een update, gedagtekend 24 augustus 2010, geworden betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in de periode november 2009 en augustus 2010 (*"Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)"*). Bij het nemen van de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de status van subsidiair beschermde. Deze beslissing steunde op een evaluatie van de toenmalige veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening werd genomen. UNHCR stelt daarin dat het zich niet meer in staat acht om een accurate *Security Update* vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend. Evenwel wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. De aanvragen voor Afgaanse asielzoekers dienen volgens UNHCR op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden beoordeeld te worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Uit hoger aangehaalde actualisatie van de veiligheidssituatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de gehele provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is, in die mate gewijzigd is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met deze ontwikkelingen en het gegeven dat er niet meteen concrete indicaties zijn om de afkomst, recente herkomst en het profiel van verzoeker in twijfel te trekken, is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker in aanmerking komt voor de status van subsidiair beschermde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS